

Banker i betydelig Grad vanskeliggiøres, dels at de Byer, der endnu ikke have noget Bankinstitut, vanskelig ville komme i Besiddelse af dette for Omsetningens Lettelse betydningsfulde Gode, og dels endelig at de bestaaende Banker i de større Provindsbyer blive fritagne for en Konkurrence med nye Instituter, der netop kunde være i høj Grad i Befolkningens Interesse.

Udvekslings- og Besparelses- og Sparekassers Bed. der foreslaaede strenge Fremgangsmaade overfor fremtidige Banker er man efter Mindretallets Mening fravegen det Standpunkt, man i det Hele har indtaget overfor Lovforslaget, idet man principielt har indtaget det Standpunkt, ikke at gribe mere end høist nødvendigt ind i de bestaaende Forhold og i disses naturlige Udvikling for Sparekassernes Bedkommende, og derfor væsentlig kun har indskrænket disses Frihed ved at underkaste dem visse Kontrolbestemmelser fra Statens Side, der skulle forhindre en forfat letfindig eller endog bedragerisk Styrelse af Kasserens Midler. Den samme Hensynsfuldhed overfor Bankerne har man derimod ikke ment at behøve at iagttage, thi at de bestaaende Banker faae Ret til under visse Betingelser at forfatte deres hidtidige Virksomhed er nærmest at opfatte som en Overgangsbestemmelse. Man betragter Sammenblanding af Bank- og Sparekasservirksomheden som faa fordervelig, at man vil unddrage alle fremtidige Banker Lovgivningens Begunstigelser og herved umuliggjøre dem at modtage Sparekassersindskud, medens man dog samtidig ikke har noget at gjøre Jorbringen fuldstændig og forbyde Sparekasserne i hvert Fald indtil en vis Grad at drive Bankforretninger. Følgen deraf vil formentlig med Nødvendighed blive, at Lovens Hensigt at holde Sparekassernes Midler udenfor de forskelligartede Bankforretninger, til en vis Grad vil blive illusorisk, da Forholdene ville medføre, at, hvor der ingen Bank findes, vil den lokale Sparekasse tvinges til gradvis at indlade sig paa Pengetransaktioner, der ligge udenfor den simple og sikre Anbringelse af Sparekassemidler.

Denne Mindretalsbetragtning holder paa den Opfattelse af de økonomiske Forhold navnlig i Kjøbstæderne, at det er et paa mange Tilfælde uundværligt Gode, at der findes Banker med rigelige Midler trindt om i Landet, og at, saaledes som Forholdene ere og i de mindre Byer til enhver Tid formentlig maa være, ville de fornødne Midler til at lette Omsetningen, hvad so slet ikke er Sparekassernes Formaal, fordeles vanskelig kunne komme tilstede udelukkende i Form af disponibel Aktiekapital, og en Unddragelse af Sparekassemidlerne vil derfor medføre en Svækkelse af Bankvirksomheden trindt om i Landet, som kun kan skade Omsetningen i det Hele og derfor ikke bør finde Sted, naar andre Veie til at sikre dem, der maatte betroe Bankerne deres Sparemidler, kunne findes. Mindretallet maa overhovedet anse det som en altfor ensidig Opfattelse af

Lovgivningsmagtens Forsorg for Sparerne, at andre for det økonomiske Liv nyttige Virksomheder skulde hæmmes paa deres Omraader, fordi Sparerne, naar de ikke ville benytte de nu af Statsmagten kontrollerede Sparekasser, for enhver Pris skulle sikres mod mulige Tab.

For at oplyse om den Rolle, Sparemidlers Anbringelse hidtil har spillet i Bankernes Virksomhed, skal Mindretallet blot fremhæve at der indestod ved de ultimo 1878 foretagne Opgjørelser i Landets 34 Provindsbanker, med Fradrag af den fallerede Jyns Jollebank, 29,486,528 Kr., medens Aktiekapitalen samtidig kun var 12,851,988 Kr. Medens Mindretallet derfor ikke kan finde det rigtigt at sætte som Lovgivningens Maal at stræbe efter at unddrage Bankvirksomheden den væsentligste Del af de Midler, der hidtil har benyttet, og samtidig derved lede Sparekasserne, som langt mindre ere istand til at tilfredsstille Kravene til en Bankvirksomhed, ind paa en saadan, er Mindretallet selvfølgelig ikke blind for de Fare, der for Sparerne ere forbundne med at anbringe deres Midler i Bankerne, og man er derfor fremkommen med et Endringsforslag til Udvalgets Affattelse af § 11, der gaa ud paa at tilstaa Bankerne de hidtil tilstaaede Sparekasserebegunstigelser, mod at de til enhver Tid have en effektiv indbetalt Aktiekapital af mindst 25 pCt af Institutets samtlige Gjældsposter. Der vil ved en sliq Bestemmelse opnaas en høj Grad af Sandsynlighed for, at Instituter, naar deets Foretagender ikke ere Svindeltransaktioner, selv om Uheld maatte ramme det, vil have Dækning for de det betroede Sparekassemidler.

At Sparekassereinspektøren, for at denne Bestemmelse kan faae den fornødne praktiske Betydning, maa have Ret til at foretage det i saadanne fornødne Eftersyn hos Bankerne og forbre Oplysninger meddelt, er indlysende, men at Bankerne skulle underkastes selve Lovens almindelige Bestemmelse, er en Jorbring, som vanskelig kan modtages af disse, og som formentlig ogsaa er haardt anvendelig og uberettiget, da de 25 pCt Aktiekapital er den Sikkerhed, der fordres af Bankerne, medens Sparekassereinspektørens stadige Kontrol og Ret til hurtig Indsriden skal yde Sikkerheden overfor Sparekasserne, af hvilke der efter Udvalgets foreliggende Forslag ikke fordres Resourcer af nogen Art, end ikke den aller væsentligste Reservecfond.

Til Slutning skal Mindretallet tillade sig en Reservation mod den mulige Misforstaaelse af Flertallets Affattelse af § 11, at denne udtrykker det Samme som Lovforslaget, saaledes som det er foreslaet af Snderrigsministeren, thi da dette ved en Række Bestemmelser søgte at sondre mellem Sparekassernes og Bankernes Virksomhed og gav detaillerede Forskifter for Sparekassemidlernes